

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, v právní věci

žalobce: **I. L.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017, č. j. KUKHK-7471/DS/2017/Er,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný zamítl shora označeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán“), ze dne 20. 12. 2016, č. j.: ODP/113445-2016/dum 25874-2016/dum/16, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPPK“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 25. 5. 2016 v 15:49 hodin na pozemní komunikaci v obci Třebíhošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okres Trutnov, v

úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“, řidič vozidla tovární značky CITROEN, registrační značky, jehož je žalobce provozovatelem, při jeho řízení překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, stanovenou ZPPK na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení možné odchylky měřícího zařízení nejnižší možná rychlost jízdy 61 km/hod. Tím jeho řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 ZPPK a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZPPK. Za tato protiprávní jednání byla žalobci jako provozovateli uvedeného vozidla uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017, č. j. KUKHK-7471/DS/2017/E, žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

- Žalobce v ní nejdříve shrnul průběh správního řízení o předmětném správním deliktu. Mimo jiné přitom konstatoval, že poté, co odepřel výzvu „*ke podání vysvětlení, tj. sdělení údajů o totožnosti řidiče*“, správní orgán oznámenou přestupkovou věc odložil a vydáním příkazu zahájil řízení o správním deliktu žalobce dle § 125 odst. 1 ZPPK. Žalobce proti němu podal odpor a správní orgán pokračoval ve správním řízení oznámením o provádění dokazování mimo ústní jednání dne 29. 11. 2016.
- Podáním ze dne 25. 11. 2016 žalobce správnímu orgánu oznámil, že „*se z důvodu zdravotní indispozice nemá možnost dostavit se ke správnímu orgánu a požádal, aby mu byla stanovena nová lhůta poté, kdy mu zdravotní stav umožní seznámit se se spisem. Přestože žalobce nebyl v té době s přihlédnutím k jeho akutní zdravotní indispozici objektivně schopen vykonávat práva účastníka řízení, stanovil mu správní orgán přípisem ze dne 29. 11. 2016 novou lhůtu na vyjádření se k podkladům, a to do dne 19. 12. 2016 včetně.*

Žalobce dne 10. 12. 2016 správní orgán informoval o charakteru akutního onemocnění, řešeného operativní formou, uvedl konkrétní lékařskou diagnózu a požádal o zrušení stanovené lhůty na vyjádření se k podkladům. S přihlédnutím k předmětné diagnóze (masivnímu výhrězu meziobratlové ploténky bederní páteře) však nebylo možno jakkoliv odhadnout dobu rekonvalescence, resp. dobu potřebnou k dosažení zdravotního stavu, který by umožnil žalobci podstoupit cestu na dlouhou vzdálenost, proto žalobce současně navrhl, aby věc byla dle ustanovení § 131 odst. 5 správního řádu postoupena správnímu orgánu v místě trvalého pobytu žalobce.

K návrhu žalobce se však správní orgán vůbec nevyjádřil a dne 20. 12. 2016 rozhodl tak, jak je výše uvedeno.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce včas odvolání ke Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, kterým napadl nezákonnost uvedeného rozhodnutí, neboť měl za prokázané, že správní orgán prvního stupně nerespektoval základní práva účastníka správního řízení, mezi něž nepochybně patří právo nahlížet do spisu a následně též navrhopat doplnění důkazů.

Odvolací správní orgán však uvedené odvolání žalobce zamítl, a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil, kdy v zásadě převzal argumentaci správního úřadu I. stupně.

- Žalobce namítal, že správnímu orgánu včas a bez průtahů oznámil akutní zdravotní indispozici, která mu znemožňovala výkon jeho práv souvisejících s probíhajícím správním řízením. Správní orgán však reagoval na oznámení žalobce čistě formalisticky a stanovil mu novou lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí do dne 19. 12. 2016. Učinil tak bez toho, aniž měl zjištěno, že by pominula překážka v účasti žalobce na procesu dokazování. Z korespondence správního orgánu přitom nebyly zřejmé žádné indicie o jeho případných pochybnostech ohledně pravdivosti žalobcových tvrzení. Uvádí-li pak žalovaný, že měl žalobce svá tvrzení doložit, pak je žalobce přesvědčen o tom, že mu měly správní orgány své pochybnosti v tomto směru sdělit ještě před vydáním správního rozhodnutí a vyzvat jej v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu k doplnění předmětného podání o lékařské osvědčení.

5. Pokud je v odůvodnění rozhodnutí žalovaného žalobci vytýkáno, že lhůtu pro vyjádření se k podkladům měl navrhnout sám, pak je na místě poukázat na nesplnitelnost takového požadavku, neboť u předmětné lékařské diagnózy není možno jakkoli odhadovat délku potřebné rekonvalescence. Žalobce přitom nepochybně prokázal svůj zájem na aktivní účasti ve správním řízení bez zbytečných průtahů, když na veškerá podání správního orgánu reagoval bezodkladně. V situaci, kdy mu však zdravotní stav krátkodobě znemožňoval jakkoli se věnovat předmětné záležitosti, požádal správní orgán o stanovení nové lhůty. Zdravotní indispozici žalobce však bylo záhy nutno řešit operativní formou, což s přihlédnutím k charakteru onemocnění predikovalo dlouhodobou nemožnost podstoupit cestu na delší vzdálenost. Správní orgán na jeho žádost o postoupení věci správnímu orgánu místně příslušnému dle trvalého bydliště žalobce nereagoval.
6. Dále žalobce zpochybňoval výši uložené sankce za správní delikt, a to v kontextu možné výše pokuty, kterou by bylo možno uložit za totéž protiprávní jednání v přestupkovém řízení. V závěru žaloby vyjádřil přesvědčení, že správní orgány postupovaly ve správním řízení v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces. Vzhledem k tomu navrhoval, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které mu předcházelo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 25. 4. 2017. Co se žalobních námitek týče, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se věci podrobně zabýval. Zdůraznil přitom následující:

„Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán I. stupně vyhověl požadavku žalobce týkajícího se stanovení nové lhůty k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí ze zdravotních důvodů, a to i přes to, že žalobce svoje tvrzení nikterak nedoložil, že mu jeho zdravotní stav nedovoluje účast na vyjádření se k podkladům. I přes tuto skutečnost, kdy správní orgán stanovil novou lhůtu, žalobce uvedl, že správní orgán stanovil novou lhůtu, aniž by respektoval trvající překážku na jeho účasti na procesu dokazování. Zde je třeba znovu uvést, že žalobce uvedl pouze tolik, nic bližšího, správní orgán si nemůže domyslet, jak dlouho bude trvat „údajná“ překážka a bylo věci žalobce uvést bližší informace. Žalobce v žalobě uvedl, že to bylo nesplnitelné, nicméně po správním orgánu požaduje, aby toto učinil a zohlednil.“

K námitce, že se správní orgán nezabýval žádostí o postoupení věci územnímu správnímu orgánu v místě trvalého pobytu, žalovaný uvádí, že výslovně neuvedl, že těsně před vydáním rozhodnutí se již věc nepostupuje jinému správnímu orgánu, neboť by to bylo v rozporu se všemi zásadami správního řízení.

Žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, správní orgán vyhověl jeho žádosti o změnu termínu, ani v jednom případě žalobce sám lhůtu nenavrl, pouze on sám měl možnost uvážit, kdy se bude moci dostavit ke správnímu orgánu a jím uváděnou zdravotní překážku nijak nedoložil.“

8. Své vyjádření k žalobě uzavřel žalobce s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tím žalobce výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v

souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

10. Stěžejní žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že v důsledku své zdravotní indispozice neměl možnost dostavit se ke správnímu orgánu, seznámit se se spisem, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout provedení důkazů. Pochybení správních orgánů zúčastněných na řízení spatřoval v tom, že nedbaly jeho omluv, v nichž poukazoval na svůj nedobrá zdravotní stav, který mu měl bránit v návštěvě správního orgánu, kde by se mohl se správním spisem seznámit.
11. K tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že dne 27. 6. 2016 obdržel správní orgán I. stupně od Městské policie Dvůr Králové nad Labem „*Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření)*“ spáchaného neznámým pachatelem – řidičem, když ten dne 25. 5. 2016 při řízení motorového vozidla reg. zn. překročil v obci Třebihošť, Horní Dehtov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0009 naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 61 km/h.
12. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 3. 8. 2016 žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 ZPPK k zaplacení určené částky ve výši 1.000,-Kč, obsahující i řádné poučení. Výzva byla žalobci doručena dne 9. 8. 2016, ten však na ni neodpověděl. Správní orgán proto písemností ze dne 9. 9. 2016 vyzval žalobce k podání vysvětlení. Na ni žalobce reagoval sdělením, že podání vysvětlení odpírá. Usnesením ze dne 26. 10. 2016 správní orgán odložil danou přestupkovou věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, tj. z důvodu, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
13. Dne 26. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, které napadl žalobce odporem. Písemností ze dne 9. 11. 2016 vyrozuměl správní orgán žalobce o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu a o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 29. 11. 2016. Zároveň žalobce poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanoveném termínu, nejpozději do 6. 12. 2016. Dne 29. 11. 2016 proběhlo před správním orgánem dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, o čemž byl sepsán příslušný protokol. V den provádění důkazů mimo ústní jednání bylo doručeno na podatelnu městského úřadu žalobcovo „*Sdělení a žádost*“ datované dnem 25. 11. 2016, ve kterém žádal o stanovení nové přiměřené lhůty k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, a to z důvodu svého zdravotního stavu. Tvrzení o své zdravotní indispozici přitom žalobce nijak nedoložil (např. lékařskou zprávou, potvrzením o pracovní neschopnosti apod.). Správní orgán I. stupně přesto této žádosti žalobce vyhověl (viz listina správního orgánu ze dne 29. 11. 2016 doručená žalobci dne 1. 12. 2016) a stanovil mu pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí novou lhůtu, a to v termínu do 19. 12. 2016.
14. Dne 13. 12. 2016 byla doručena na podatelnu městského úřadu další žalobcova žádost, v níž namítal, že „*Správní orgán stanovil novou lhůtu, aniž by respektoval trvajících překážku v mé účasti na procesu dokazování, která trvá i nadále.*“ Dodal, že tímto postupem správního orgánu dochází k nepřipustnému krácení jeho práv jako účastníka řízení a požaduje zrušení stanovené lhůty pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Charakterizoval přitom své onemocnění příslušným číselným označením a navrhoval, aby byla věc podle § 131 odst. 5 správního řádu postoupena věcně příslušnému správnímu orgánu v místě jeho trvalého pobytu. Této žádosti, rovněž ničím nedoložené, již správní orgán nevyhověl a dne 20. 12. 2016 pod č. j.: ODP/113445-2016/dum 25874-2016/dum/16, rozhodl ve věci. Důvody, jež ho k takovému postupu vedly, uvedl na straně čtvrté a páté odůvodnění takto:

„Dne 29. 11. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno: „Sdělení a žádost k č.j. ODP/80522-2016/dum 25874-2016/dum/3. Ve shora uvedené záležitosti sděluji, že můj zdravotní stav v současné době objektivně vylučuje možnost dostavit se na správní úřad za účelem seznámení se se spisovým materiálem. Obracím se na Vás proto se zdvořilou žádostí o stanovení nové přiměřené lhůty k vyjádření se k podkladům, které považujete pro vydání rozhodnutí za dostatečné, a to po předchozím seznámení se se spisovým materiálem.“

Provozovatel vozidla sdělil správnímu orgánu, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu se nemůže ke správnímu orgánu dostavit – žádný doklad, který by potvrzoval skutečnost o nemožnosti dostavit se ke správnímu orgánu za účelem seznámení se se spisovým materiálem, však nedoložil, ani správnímu orgánu nesdělil žádný pravděpodobný termín, ke kterému by mohl správní orgán novou lhůtu stanovit.

Správní orgán tedy vyhověl žádosti provozovatele vozidla a stanovil mu přiměřenou lhůtu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Sdělil mu, že správní orgán má shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí a opětovně provozovatele vozidla poučil, že v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu má možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, podle ustanovení § 36 správního řádu je oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu správní orgán tedy stanovil novou lhůtu, a to do dne 19. 12. 2016 včetně s tím, že po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí.

Na toto provozovatel reagoval písemným podáním, ve kterém uvádí: „Sdělením ze dne 25. 11. 2016 jsem správní orgán informoval o zdravotní indispozici, která mi objektivně znemožňuje dostavit se ke správnímu orgánu a požádal jsem o poskytnutí nové lhůty k vyjádření se k podkladům, a to po předchozím seznámení se se spisovým materiálem. Správní orgán však podáním ze dne 29. 11. 2016 stanovil novou lhůtu, aniž by respektoval trvající překážku v mé účasti na procesu dokazování, která trvá i nadále. Zvoleným postupem správního orgánu tak nesporně dochází k nepřipustnému krácení práv účastníka řízení, proto požaduji zrušení stanovené lhůty na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Stanovení lhůty pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí v situaci, kdy jsem neměl možnost seznámit se se spisovým materiálem, není dle mého názoru v souladu s právními normami. S přihlédnutím k charakteru onemocnění (Dg: M512) řešeného operativní formou a značné vzdálenosti místa správního orgánu dále navrhuji, aby v souladu s ustanovením § 131 odst. 5 správního řádu byla věc postoupena územnímu správnímu orgánu v místě mého trvalého pobytu. Cestu na krátkou vzdálenost budu zcela jistě schopen podstoupit podstatně dříve.“

Správní orgán žádosti provozovatele vozidla vyhověl a stanovil mu přiměřenou lhůtu, tedy respektoval sdělení o nemožnosti dostavit se ke správnímu orgánu i přesto, že neměl žádné indicie k určení přiměřené a pro provozovatele vozidla vyhovující lhůty nebo dne k seznámení se či vyjádření se k podkladům rozhodnutí ani neměl k dispozici žádný doklad, dle kterého by mohl stanovit lhůtu, která by provozovateli vozidla vyhovovala. Provozovatel vozidla ani v tomto druhém písemném vyjádření nesdělil správnímu orgánu předpokládaný možný termín, ani správnímu orgánu ani tentokrát nedoložil žádný průkazný doklad, který by prokazoval nemožnost dostavení se k seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Správní orgán provedl dokazování mimo ústní jednání (provozovatel byl o tomto řádně a včas vyrozuměn dne 21. 11. 2016), neboť provozovatel vozidla ve své žádosti nepožadoval stanovení přiměřené lhůty na proces dokazování, ale požadoval pouze stanovení přiměřené lhůty na seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, tedy svého práva přítomnosti u provedení důkazů nerychlil a následně se ani k podkladům rozhodnutí nevyjádřil (jak bylo výše uvedeno, provozovatel vozidla zaslal pouze na výzvu k podání vysvětlení sdělení „...s odkazem na ustanovení § 68 odst. 4 zákona o přestupcích podání vysvětlení opírá.“)

15. K žalobě pak žalobce přiložil mimo jiné propouštěcí zprávu z Krajské nemocnice Liberec, a.s., ze dne 29. 11. 2016, podle které byl hospitalizován v uvedené nemocnici od 25. 11. 2016 do 29. 11. 2016. Vedle celkové anamnézy žalobce a popisu chirurgického zákroku, jemuž se v nemocnici podrobil, obsahuje tato zpráva i doporučení pro další péči o zdraví žalobce, připouštějící i jeho vycházky. O pracovní neschopnosti v ní není vůbec zmínka, což

samozřejmě nevylučuje, že byla vystavena obvodním lékařem, avšak potvrzení o tom, že by se tak stalo, žalobce nepřiložil ani k žalobě.

16. Na základě tohoto skutkového stavu věci dospěl krajský soud k závěru, že uvedená žalobní námitka, tedy, že žalobci bylo znemožněno seznámit se správním spisem a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, není oprávněná. Položil si totiž otázku, jak k této situaci došlo a po jejím vyhodnocení dospěl k závěru, že se tak stalo vinou samotného žalobce. Jistě patří k základním procesním právům účastníka řízení právo na to, aby mu byla před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (viz § 36 odst. 3 správního řádu). Správní orgán ale toto zákonné právo žalobce plně respektoval, když jej vyrozuměl o provedení dokazování mimo ústní jednání dne 29. 11. 2016 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, nejpozději však do 6. 12. 2016. Na to žalobce správnímu orgánu sdělil, že jeho zdravotní stav mu nedovoluje seznámit se se spisovým materiálem a požádal o stanovení nové přiměřené lhůty k vyjádření. Své tvrzení o zdravotní nezpůsobilosti nijak nedoložil a neuvedl žádné skutečnosti, jimiž by správnímu orgánu osvětlil svoji situaci. K čemu by měl správní orgán přihlížet při stanovení nové lhůty, co by přitom měl mít na paměti. S takovými žádostmi se ostatně správní orgán setkává denně a obvykle mají za cíl prodlužovat řízení. Žalobce přitom s uvedenými žádostmi nevybočil z běžného stereotypu každodenní praxe správního orgánu. Dlužno též poznamenat, že tuto žádost obdržel správní orgán dne 29. 11. 2016, tedy v den, kdy byl žalobce propuštěn z nemocničního ošetřování, že tato žádost byla v obálce podané k poštovní přepravě v Liberci dne 28. 11. 2016 a že byla napsána již dne 25. 11. 2016 v místě trvalého pobytu žalobce, tedy v ještě před nástupem žalobce do nemocnice.
17. Přesto správní orgán žalobci vyhověl, když stanovil pro jeho seznámení se se spisem a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí novou lhůtu, a to do 19. 12. 2016. Ani ta však žalobci nevyhovovala, když podáním ze dne 10. 12. 2016 správnímu orgánu sdělil, že u něho přetrvávají zdravotní obtíže, které mu brání seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Svoje tvrzení opět nijak důkazně nedoložil. Za tohoto stavu se nelze nijak divit tomu, že správní orgán po marném uplynutí i druhé lhůty pro seznámení se správním spisem přistoupil k rozhodnutí ve věci. Žalobce své tvrzení o zdravotní nezpůsobilosti nedoložil ani žalovanému, přestože musel z odůvodnění prvoinstančního správního orgánu vědět (viz výše), že postup správního orgánu vycházel ze skutečnosti, že žalobce „nedoložil žádný průkazný doklad, který by prokazoval nemožnost dostavení se k seznámení se spisovým materiálem a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.“ Právě vzhledem k tomu nespátrovaly správní orgány zúčastněné na řízení důvody, jimiž žalobce odůvodňoval nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, za řádné a důležité, neboť neprokázal okolnosti, jež by jej skutečně omezovaly v daném správním řízení.
18. Je zřejmé, že v nyní posuzované věci jde primárně o zachování ústavních práv na soudní ochranu a zajištění řádného projednání věci. K dané problematice se vztahuje četná judikatura Nejvyššího správního soudu a zejména Ústavního soudu, obsahující ovšem také zdůvodnění situace, kdy toto právo není účastníkem vykonáno, aniž by bylo ze strany správního orgánu a soudu porušeno. Viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04: „Je porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy ČR, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývajícího z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, pokud správní orgán nedá účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu...“ Obdobně také nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 1999, sp. zn. II. ÚS 231/96: „Pokud stěžovatelce bylo upřeno jedno ze stěžejních práv účastníka správního řízení zakotvené v § 33 odst. 2 správního řádu, když jí nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim a ke způsobu jejich zjištění, a pokud tento nedostatek nebyl autoritativně shledán v rámci přezkumného řízení o opravném prostředku, které probíhalo před krajským soudem, pak má Ústavní soud za to, že krajský soud nedostál své úloze, jak ji formuluje čl. 90 Ústavy České republiky a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“ Rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02:

„Účastník vzhledem k zásadě "rovnosti zbraní", má právo se s těmito důkazy seznámit (a tedy nikoliv až s jakýmsi jejich shrnutím či zhodnocením provedeným správním orgánem).“

19. Orgány veřejné moci jsou zkrátka povinny postupovat ústavně konformním způsobem, což znamená umožnit účastníkům řízení, aby se mohli vyjádřit ke všem podkladům pro rozhodnutí. Samozřejmě, jedná se o právo účastníka, nikoli jeho povinnost. Naopak povinností správního orgánu je účastníkovi výkon takového práva umožnit, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2004, č. j. 3 Afs 1/2004 - 57: *„Možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění a možnost navrhnout doplnění dokazování je právem účastníka řízení a nikoliv jeho povinností (§ 33 odst. 2 správního řádu). Pokud účastník řízení tohoto práva navzdory řádné výzvě správního orgánu nevyužije, není správní orgán povinen taková vyjádření od účastníka požadovat a není tedy vadou řízení, jestliže za této situace takové vyjádření chybí.“*
20. Žalobce veškerá výše zmíněná práva ze strany správního orgánu zachována měl, respektive neprokázal správnímu orgánu opak, jak výše rozvedeno. Obecně vzato totiž měl možnost se seznámit se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V návaznosti na to si musel krajský soud zodpovědět i otázku, zda pokud těchto možností nevyužil, měl k tomu nějaký závažný důvod. Žalobce tvrdí, že takový důvod představovala jeho zdravotní indispozice, zůstal však jen při tomto tvrzení, které nijak nedoložil. A že to bylo jeho povinností, důkazně doložit své tvrzení, muselo být žalobci zřejmé právě z výše uvedené části odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí. Vzdor tomu žalobce jím tvrzenou okolnost nedoložil ani žalovanému v rámci odvolacího řízení. Teprve až v žalobě předložil krajskému soudu již zmíněnou propouštěcí zprávu z Krajské nemocnice Liberec ze dne 29. 11. 2016, ovšem ani z ní neplyne, jak již výše rozvedeno, že by měl být žalobce natolik pohybově omezen, aby se nemohl ke správnímu orgánu v období do 19. 12. 2016 dostavit. Krom toho mohl řešit danou situaci i jinak (např. prostřednictvím svého zástupce či vyžádat si kopii spisu od správního orgánu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, když daný správní orgán takovým žádostem běžně vyhovuje, jak je krajskému soudu z jeho úřední činnosti známo).
21. Krátce řečeno, krajský soud má za to, že z obecně koncipovaných „omluv“, neuchopitelných pro jejich vágnost, nelze dovozovat, že by správní orgán měl povinnost je došetřovat a ověřovat. Bylo naopak věcí žalobce, pokud chtěl svá práva řádně chránit, aby důvody své nemožnosti dostavit se ke správnímu orgánu náležitým způsobem doložil a odůvodnil.
22. Tvrzení žalobce, že měl správní orgán postupovat podle § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu a podle uvedených ustanovení vyzvat žalobce k doplnění jeho žádostí o lékařské osvědčení, je nepřipadné. Z obou úkonů (žádostí) totiž bylo patrné, kdo je činí, které věci se týkají a co účastník řízení (nyní žalobce) navrhuje. Krom toho byl žalobce obeznámen o tom, že měl k žádostem doložit *„průkazný doklad, který by prokazoval nemožnost dostavení se k seznámení se spisovým materiálem“*, v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí (viz výše). Jinými slovy, o tom, čeho se žalobce domáhal odkazem na uvedená ustanovení správního řádu, se mu dostalo poučení navíc ještě v průběhu správního řízení a v době, kdy mohl zmíněné žádosti, jinak úkony splňující požadavky na jejich určitost, doplnit. Neučinil tak však.
23. Pokud pak žalobce navrhoval postoupení věci z důvodu vhodnosti k rozhodnutí správnímu orgánu v místě jeho trvalého pobytu, dlužno poznamenat, že tak učinil až v době, kdy bylo dokazování skončeno, tedy těsně před vydáním rozhodnutí ve věci. S ohledem na tuto skutečnost proto přisvědčil krajský soud žalovanému, že v té době již nebyl prostor k postupu dle návrhu žalobce v jeho podání ze dne 10. 12. 2016. Podle žalobcem zmiňovaného § 131 odst. 5 správního řádu totiž přichází postoupení věci jinému správnímu orgánu v úvahu z důvodu vhodnosti. V okamžiku, kdy již byl příslušným správním orgánem vyšetřen skutkový stav věci, by o nějaké vhodnosti již nebylo možno mluvit.
24. Nedůvodnou shledal krajský soud i poslední žalobní námitku, v níž žalobce brojil proti výši uložené sankce. Označil ji jako *„otázku materiálního hodnocení.“* V ní předně bezdůvodně vytýká

správnímu orgánu jeho úvahu „*v přestupkovém řízení, jak mu ukládá § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích*“, ačkoliv správní orgán žádné přestupkové řízení v dané věci nevedl. Žalobce tak nerozlišuje mezi jednotlivými právními instituty, o čemž svědčí jeho podivení se nad tím, že „*v přestupkovém řízení je nejprve uložena pokuta na samé horní hranici zákonem vymezeného rozpětí, a ve správním řízení je následně uložena sankce na samé dolní hranici zákonem vymezeného rozpětí*.“

25. K tomu třeba uvést, že žalobce byl potrestán pokutou za správní delikt provozovatele vozidla po provedeném správním řízení ve výši 1 500 Kč, přičemž jeho skutkovým základem bylo jednání neznámého řidiče vykazující znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZPPK. Za tento přestupek by bylo možno uložit v přestupkovém řízení přestupci podle § 125c odst. 5 písm. g) ZPPK pokutu ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalobci tak byla uložena za správní delikt pokuta odpovídající svojí výši pokutě, kterou by bylo možno uložit za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZPPK. Při jejím stanovení tak správní orgán plně respektoval ustanovení § 125c odst. 3 ZPPK, podle něhož se pro určení výše pokuty za správní delikt použije rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel silničního provozu na pozemních komunikacích vykazuje.
26. Žalobce se ve svých úvahách mylí, když zaměňuje určenou částku 1 000 Kč ve výzvě správního orgánu ze dne 3. 8. 2016 k jejímu uhrazení dle § 125h odst. 1 ZPPK s pokutou za přestupek a srovnává ji s výší pokuty stanovené ve správním řízení o žalobcově správním deliktu (viz jeho tvrzení na straně třetí žaloby ve třetím odstavci shora o horní a dolní hranici zákonem vymezeného rozpětí). Jde o rozdílné právní instituty, a proto se žalobce nemůže podívat nad tím, že následně, po provedení správního řízení, je postižen pokutou vyšší, než by tomu bylo mimo jeho rámec.
27. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 3. července 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu